

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De presbyteris qui poenitentijs praeerant, & quam ob causam amoti
fuerint. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

dum peccatum, sed ad augendum coercere solent Romani. Nam illam in angustum lupanar conclusam, turpiter impudenterq; scortari coegerunt: quippe effecerunt, ut eo tempore, quo obsecrum illud flagitium admitteret, pulsarentur tintinnabula, ut eos, qui adessent in proximo, facinus minime lateret: imo verò ex tintinnabulorum sonitu illud turpe & ignominiosum supplicij genus omnibus liquidò constaret. De qua flagitiosa consuetudine Imperator certior factus, eam omnino non ferendam putavit: sed sestra (sic enim lupinaria illa nuncupabantur) demoliri iubet, aliasque leges, quibus mulieres in adulterio deprehensæ coercerentur, sancit. Quapropter Roma Theodosij Imperatoris opera his duobus turpissimis impurissimisque flagitiis liberata est. Qui cum ceteras etiam res præclare dispensasset, illius urbis gubernationem Valentiniano reliquit: Ille cum filio Constantinopolim iter capit, eoq; aduëtat, Tatiano, & Symmacho Coss. quarto Id. Nouembris.

De presbyteris qui pœnitentijs præerant, & quam ob causam amoti fuerint.

C A P. X I X.

PER id tempus visum fuit ecclesiæ, ut presbyteri, qui in singulis ecclesijs pœnitentiæ præerant, tollerentur, idq; hac de causa. Ab illo tempore, quo Nouatiani se ab ecclesia seiunxerant, recusauerantq; cum his, qui tempore persecutionis, regnante Decio, concitata lapsi erant, communicare, ecclesiarum Episcopi canoni adiunxerunt, ut in singulis ecclesijs presbyter quidam pœnitentiæ præflet: quò qui post baptismum lapsi fuissent, coram presbytero ad eam rem designato peccata sua confiterentur. Iste canon adhuc apud alias sectas ratum firmumque manet; soli autem qui fidem Consubstantialis tenent, cum Nouatianis, qui cum illis in ea fide consentiunt, presbyterum pœnitentiarum reiecerunt. Nouatiani verò, ne initio quidè istam quasi appèdicem admiserunt: Episcopi, qui ià præfunt ecclesijs, quauis ad longinquum temporis spacium hoc tenerent institutum, tamè teporibus Nectarij Episcopi immutarunt, propter eiusmodi facin^o, quod tū fortè fortuna in ecclesia admissū fuit.

Mulier

Mulier quædam nobilis ad præbyterum pœnitentiarium accedit: peccata quæ post baptismum commiserat, particulatim confitetur. Præbyter mulieri mandatum dat, ut ieiuniis & continuis precibus se dederet, quo vnâ cum peccatorum confessione opus dignum pœnitentia ostenderet. Mulier longius in confitendo progressa, alterius culpæ se ipsa insinuat: docet diaconum ecclesiæ cum ipsa dormiuisse. Ob quod facinus hoc modo patefactum diaconus ab ecclesia eiectus est: tumultus inde in populi multitudine excitatus. Nam indignabantur non solum de admissio flagitio, verumetiam quod inde grauis infamiæ & contumeliæ nota ecclesiæ iniusta esset. Itaque cum sacerdotibus ob hanc causam esset vehementer obtrectatum, Eudemon quidam ecclesiæ præbyter, genere Alexandrinus, episcopo Nectario dedit consilium, ut præbyterum pœnitentiariū tolleretur, & liberam daret potestatem, uti pro sua quisque conscientia ad mysteria participanda accederet. Nam eo pacto solū futurum esse, ut ecclesia omni macula careret infamiæ. Ista quoniam ab Eudemone ego ipse accepi, huic nostræ historiæ mandare ne utiquam planè dubitabam. Etenim ut sapius iam dixi, omne meum studium & operâ eo conferebâ, uti res gestas ab illis, qui easdem habebant pœnitus perspectas, intelligerem, accurateque eas conquireré, ne inter scribendum extra veritatis quasi terminos aliquando egrederer. Ego Eudemonem sic iam pridem compellabam: consilium tuū, o præbyter, Ecclesiæ ne profuerit, an fecus, Deus viderit: illud tamen planè animaduerto te ansam dedisse, ut alter alterius peccata minimè coarguat, nec obseruet illud præceptum apostoli: Nolite communicare operibus infructuosis tenebrarum, magis autem redarguite. Sed de his factis superque dictum est.

*Quòd tum inter Arianos tum alios etiam hereticos
multæ erant diuisiones, & quòd Nouatiani
quoque mutuo dissidebant. CAP. XX.*

EAS porrò res, quæ etiâ apud alios, Arianos dico, Nouatianos, Macedonianos, Eunomianosque gestæ sunt, commemorare operepretium arbitror. Nam ecclesia eum semel esset diuisa, nõ vna diuisione acquireuit, sed ho-